

חק לישראל – פרשת שלח יום ה'

ליום הכיפורים מהלך ארבעים יום מן המזרח למערב והם הלכו ארצה ורחצה אלא שגלוי לפני הקב"ה שיגזור עליהם יום לשנה קלר לפנייהם את הדרך:

(כו) וילכו ויבואו – (סוטה לז) מהו וילכו להקיש הליכתן לביאתן מה ביאתן בענה רעה אף הליכתן בענה רעה: וישבו אחס דבר – את משה ואת אהרן:

נביא – יהושע פרק ב' כב'–כד' פרק ג' א'–ב'

(כב) וַיֵּלְכוּ וַיָּבֹאוּ הַהֵרָה וַיֵּשְׁבוּ שָׁם שְׁלֹשֶׁת יָמִים עַד שָׁבוּ הַרְדִּיפִים וַיִּבְקְשׁוּ הַרְדִּיפִים בְּכָל הַדֶּרֶךְ וְלֹא מָצְאוּ: (כב) ואזלו ועלו לטורא ויתבו תמן תלתא יומין עד דתבו רדפיא ובעו רדפיא בכל ארחא ולא אשכחו:

(כג) וַיֵּשְׁבוּ שְׁנֵי הָאֲנָשִׁים וַיְרִדוּ מִהָהָר וַיַּעֲבְרוּ וַיָּבֹאוּ אֶל יְהוֹשֻׁעַ בֶּן נֹון וַיְסַפְּרוּ לוֹ אֵת כָּל הַמַּעֲשִׂוֹת אֲשֶׁר עָשָׂה לָנוּ: (כג) ותבו תרין גברין ונחיתו מן טורא ועברו ואתו לות יהושע בר נון ואשתעיאו ליה ית כל דערעא יתהון:

(כד) וַיֹּאמְרוּ אֶל יְהוֹשֻׁעַ כִּי נָתַן יְהוָה בְּיָדְנוּ אֵת כָּל הָאָרֶץ וְגַם נָמַגְנוּ כָּל יִשְׂרָאֵל מִפְּנֵינוּ: (כד) ואמרו ליהושע ארי מסר יי בידנא ית כל ארעא ואף אתברו כל יתבי ארעא מן קדמנא:

(א) וַיֵּשְׁבֻם יְהוֹשֻׁעַ בְּבִקְרָה וַיִּסְעוּ מִהַשְּׁטִים וַיָּבֹאוּ עַד הַיַּרְדֵּן הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וַיֵּלְנוּ שָׁם טָרָם יַעֲבְרוּ: (א) ואקדים יהושע בצפרא ונטלו משטין ואתו עד ירדנא הוא וכל בני ישראל ובתו תמן קדם יעברון:

(ב) וַיְהִי מִקְצֵה שְׁלֹשֶׁת יָמִים וַיַּעֲבְרוּ הַשְּׁטָרִים בְּקֶרֶב הַמַּחֲנֶה: (ב) והוה מסוף תלתא יומין ועברו סרכיא בגו משריתא:

קס"י

(כג) ויעברו – את הירדן:

כתובים – תהילים פרק קז' ו'–י'

(י) וַיַּעֲקֹב אֶל יְהוָה בְּצַר לָהֶם מִמַּצְוֹקוֹתֵיהֶם יַצִּילֵם: (י) ועלו קדם יי כד עיק להון ממעקתהון פצא יתהון:

(י) וַיְדַרְיָכֶם בְּדֶרֶךְ יִשְׂרָאֵל לְלַכְתָּ אֶל עִיר מוֹשָׁב: (י) ודברינן באורח תריצתא למיזל לירושלם קרתא דמיתבא:

(ח) יוֹדוּ לַיהוָה חֲסֵדוֹ וְנִפְלְאוֹתָיו לְבָנֵי אָדָם: (ח) יהודון קדם יי מטול חסדיה ומשתען פרישותיה לבני נשא:

(ט) כִּי הִשְׁבִּיעַ נַפְשׁ שְׂקָהָ וְנַפְשׁ רַעְבָּה מְלֵא טוֹב: (ט) ארום אשבע נפש סריקא ונפשא כפינא מלי טובא:

(י) יִשְׁבִּי חֲשֵׁךְ וְצַלְמוֹת אֲסִירֵי עֲנִי וּבְרָזֹל: (י) על צדקיהו ורברבני ישראל אתנבי ואמר צדקיהו ורברבני ישראל דגלו בבבל ויתיבו בחשוכא וטולא דמותא והוון אסירין בסגוף שרי פרזלא:

חק לישראל – פרשת שלח יום ה'

רש"י

(ז) וידריכם – וינהגם לפיכך יודו לה' חסדו: הסוהר כריכים להודות כשיואלאין מזבית
(י) יושבי חשך וכלמות – אף האסורים צבית אסוריהם:

משנה – חולין פרק י'

(א) הַזְרוּעַ וְהַלְחִיִּים וְהַקֶּבֶה נוֹהֲגִין בְּאֶרֶץ וּבְחוּצָה לְאֶרֶץ, בְּפָנֵי הַבַּיִת וְשֵׁלֵא
בְּפָנֵי הַבַּיִת, בְּחֻלִּין אֲבָל לֹא בְּמִקְדָּשָׁיו. שְׁהִיָּה בְּדִין, וּמָה אִם הַחֻלִּין, שְׁאִינָן
חִיבִין בְּחֻזָּה וְשׁוֹק, חִיבִין בְּמִתְנֻנּוֹת. קִדְשִׁים שְׁחִיבִין בְּחֻזָּה וְשׁוֹק, אִינֻן דִּין
בְּמִתְנֻנּוֹת, תְּלַמּוּד לֹאמַר (וּיקרא ז), וְאַתָּן אַתֶּם לְאַהֲרֹן הַכֹּהֵן וּלְבָנָיו לְחֶק
עוֹלָם, אִין לֹא אֵלֵא מָה שְׁאָמַר בְּעִנְיָן:

רע"ב – (א) צארץ ובחוצה לארץ – משום דבעי למתני בחולין אצל לא צמוקדשין, תני לכולהו: צפני הבית – בזמן שצית המקדש קיים: ואתן אותם – צחזה ושוק כתיב, אותם מיעוטא הוא, חזה ושוק אין, מידי אחרינא לא:

(ב) כֹּל הַקִּדְשִׁים שֶׁקֶדֶם מוֹם קְבוּעַ לְהַקְדִּישׁ וּנְפָדוּ, חִיבִין בְּבִכּוּרָה וּבְמִתְנֻנּוֹת,
וְיִזְעָאִין לְחֻלִּין לְהַגְזֹז וּלְהַעֲבֹד, וּוְלָדוֹן וּחֻלְבָּן מִתָּר לְאַחַר פְּדִיוֹנָן, וְהַשׁוֹחֲטִין
בְּחוּץ פְּטוּר, וְאִין עוֹשִׂין תְּמוּרָה, וְאִם מִתּוֹ יִפְדוּ, חוּץ מִן הַבְּכוּר וּמִן הַמַּעֲשֵׂר.
כֹּל שֶׁקֶדֶם הַקְדָּשׁ אֶת מוֹמָן, אִו מוֹם עוֹבֵר לְהַקְדִּישׁ, וְלְאַחַר מִכָּאן נוֹלַד לָהֶם
מוֹם קְבוּעַ וּנְפָדוּ, פְּטוּרִין מִן הַבְּכוּרָה וּמִן הַמִּתְנֻנּוֹת, וְאִינָן יִזְעָאִין לְחֻלִּין
לְהַגְזֹז וּלְהַעֲבֹד, וּוְלָדוֹן וּחֻלְבָּן אֲסוּר לְאַחַר פְּדִיוֹנָן, וְהַשׁוֹחֲטִין בְּחוּץ חֵיב, וְעוֹשִׂין
תְּמוּרָה, וְאִם מִתּוֹ יִקְבְּרוּ:

אינו עושה תמורה: ואם מהו יפדו – ואע"פ שאינו ראויין אלא לכלבים ואנו קיימא לן דאין פודין את הקדשים להאכילן לכלבים, הני כעלים בעלמא נינהו ולא נחית להו קדושת הגוף: חוץ מן הבכור והמעשר – דאע"ג קדש מומן להקדשן, חלה עליהן קדושה גמורה לכל דבריהם, אלא שאין כשרים ליקרב, דבכור צרחס חלה רחמנא, לא שנא חס ולא שנא בעל מוס קדיש, חס קרב, ובעל מוס נאכל לכהן צמומו. ומעשר בהמה נמי כתיב ביה (ויקרא כז) העשירי יהיה קודש לה' לא יבקר צין טוב לרע, טוב חס, רע בעל מוס: או מוס עובר קודש להקדשן – דמוס עובר כמאן דליתיה דמי: פטורים מן הבכורה – דכתיב בצפוליי המוקדשין שנפדו, כצבי וכאיל, מה צבי ואיל פטורים מן הבכורה דהא כל הבכור אשר יולד צבקרד וצלאנך כתיב

רע"ב – (ב) כל הקדשים שקדם מוס קבוע להקדשן – הרי הן כמקדיש עצים ואבנים לדמיהן ואין בהן קדושת הגוף: ונפדו חייבין בצכורה – אם ילדו לאחר שנפדו. אצל קודם פדיון לא, דקדושת דמיס מדחה מן הבכורה, שאין קדושה חלה על קדושה: וולדן וחלבן מותר לאחר פדיון – אצל מקדיש תמימים ונעשו בעלי מומין ונפדו, ולדן אסור כדלקמן, ובין רישא דקתני מותר, ובין סיפא דקתני אסור, מייירי כגון דאיעבר לפני פדיונו ואתיליד לאחר פדיונו. וחלבן נמי דמקדיש תמימים ונפדו נפקא לן דאסור, דכתיב בצפוליי המוקדשין שנפדו, תזבח ואכלת בשר תזבח ולא גיזה, ואכלת ולא לכלבד, בשר ולא חלב: ואין עושין תמורה – אפילו קודם פדיון. טוב מעיקרא עושה תמורה ואפילו נמעכשה רע אחר שהקדישו, אצל רע מעיקרו

חק לישראל – פרשת שלח יום ה'

חייבין עליו בחוץ, ושאינו ראוי לפניו אין חייבין עליו בחוץ, מוקמינן לה למתניתין דזוקין שבעין, ור' עקיבא היא דאמר אם עלו לא ירדו, הלכך הואיל ובפנים לא ירדו, חייבין עליהם בחוץ אם שחטן קודם פדיון: ועושין תמורה – קודם פדיון, דכתיב (ויקרא כז) טוב זרע או רע זרע: ואם מהו – מעלמן: יקברו – דאין פודין את הקדשים להאכילן לכלבים:

(דברים טו), אף פסולי המוקדשין שנפדו פטורים מן הזכורה: ומן המתנות – הזרוע והלחיים והקיבה: ולדן וחלבן אסור – בדאיבער לפני פדיונו ואתיליד לאחר פדיונו מיירי. כדפרישית לעיל. דאי איבער ואתיליד לאחר פדיונו, ולד זבי ואיל הוא. ואי אתיליד לפני פדיונו, אפילו קדם מומן להקדשן נמי ולדן אסור: והשחטן בחוץ חייב – ואע"ג דאין ראויין לפתח אוהל מועד דהא בעלי מומין נינהו ותנן הראוי לפתח אוהל מועד

(א) בְּכוֹר שְׁנַתְעָרַב בְּמֵאָה, בְּזִמְן שְׁמוֹחֵטִין אֶת בְּלֹן, פּוֹטְרִין אֶת בְּלֹן אֶחָד שׁוֹחֵט אֶת בְּלֹן פּוֹטְרִין לוֹ אֶחָד. הַשׁוֹחֵט לִבְהֵן וְלַנְּבָרִי, פְּטוֹר מִן הַמִּתְנֻנּוֹת. וְהַמִּשְׁתַּתֵּף עִמָּהֶן, צָרִיף שְׂיִרְשׁוּם. וְאִם אָמַר חוּץ מִן הַמִּתְנֻנּוֹת, פְּטוֹר מִן הַמִּתְנֻנּוֹת. אָמַר מְכוֹר לִי בְּנֵי מַעֲיָה שֶׁל פָּרָה וְהָיוּ בָּהֶן מִתְנֻנּוֹת, נוֹתְנֵן לִבְהֵן וְאִינוּ מְנַפְּהָ לוֹ מִן הַדָּמִים. לָקַח הַיִּמְנוֹ בְּמִשְׁקָל, נוֹתְנֵן לִבְהֵן וּמְנַפְּהָ לוֹ מִן הַדָּמִים:

המתנות: אמר לו – ישראל לחזרו טבת, מכור לי בני מעיה של פרה זו: והיו בהן מתנות – הקיבה שהיא אחת מן המתנות: נותנו – לוקח זה לכהן; ואין המוכר מנכה לו מן הדמים – שהרי היה יודע הלוקח שהמתנות שם, וזה לא מכר לו את הקיבה: לקח הימנו במשקל – כך וכך הליטרא, ושלק לו הקיבה. נותנה לו לוקח לכהן, שהרי הגזלה אכלו ואריך להשיב, והטבח ינכה לו מן הדמים, שהרי מכר דבר שאינו שלו. ואם עבר השוחט ולא נתן מתנות מן הבהמה, לא נאסר הבשר באכילה. אבל מנדין אותו. ואפילו כהן שפטור מן המתנות, אם הוא טבח ששחוט ומחר זשוק, ממתנין לו שהים ושלש שבתות, מכאן ואילך מוציאין ממנו מתנות ונותנין אותו לכהנים אחרים. ואם קבע בית מטבחים, אין ממתנינים לו אלא מוציאין ממנו מיד, ואם לא רצה ליתן מנדין אותו:

רע"ב – (ג) בכור שנתערב במאה – מתניתין איירי בבכור שבא ליד כהן ונפל בו מום זיד כהן ומכרו לישראל במומו. דאי בבכור זיד לישראל קודם שנתנו לכהן, אמאי פוטרין את כולן ממתנות כהונה, לימא ליה כהן, אי בכור הוא כוליה דידיהוא, אי לא בכור הוא הב לי מתנתאי. אבל כשכבר בא ליד כהן ומכרו לישראל במומו ונתערב במאה. פטורים את כולן ממתנות כהונה. דכל חד וחד יכול לדחות את עלמנו ולומר לכהן, שלי בכור הוא שמכרו הכהן ופטור מן המתנות. דמן הבכור אין נותנים מתנות שאין קדושה חלה על קדושה: אחד שוחט את כולן פוטרין לו אחד – שאי אפשר שלא יהא הבכור אחד מהן ויכול לומר זה הוא: צריך שירשום – שיעשה זה סימן שיצינו הכל שיש לכהן או לנכרי שותפות בה: ואם אמר לו – אם אמר כהן לישראל, פרה זו אני מוכר כך חוץ מן המתנות שבה: פטור – לישראל מן

(ד) גֵּר שְׁנַתְגִּיר וְהִיתָה לוֹ פָּרָה, נִשְׁחָטָה עַד שֶׁלֹּא נִתְגִּיר, פְּטוֹר. מִשְׁנַתְגִּיר, חֵיב. סֶפֶק, פְּטוֹר, שֶׁהַמוֹצִיא מִחֲבֵרוֹ, עָלָיו הַדָּאִיָּה. אֵיזְהוּ הַזְּרוּעַ, מִן הַפֶּרֶק שֶׁל אֲרֻבּוּבָה עַד פֶּה שֶׁל יָד. וְהוּא שֶׁל נְזִיר. וּכְנָגְדוֹ בְּרִגְלָהּ, שׁוֹק. רַבִּי יְהוּדָה אֹמֵר, שׁוֹק מִן הַפֶּרֶק שֶׁל אֲרֻבּוּבָה עַד סָבָה שֶׁל רִגְלָהּ. אֵיזְהוּ לְחִי, מִן הַפֶּרֶק שֶׁל לְחִי עַד פֶּקָה שֶׁל גְּרִגְרָתָהּ:

חק לישראל – פרשת שלח יום ה'

מן הפרק של ארכובה עד צוקא לאטמא דהיינו כל הירך: סוּבַךְ שֶׁל רַגְל – היינו פרק שבין הקולית ועלם האמלעי. ואין הלכה כר' יהודה: הפרק של לחי – אכל הדעים. וחותר כלפי מטה (עד פיקה של גררת – עד שיפוי כובע שהיא פקיעתה ופתחה של קנה. דהיינו לחיים התחתונות עם הלשון. פירוש אחר, פיקה של גררת טבעת הגדולה של קנה שעשויה עגולה כפיקה. ופיקה היא עגולה כדור וצחוכה נקב שתוחבות הגסים צפוף להכבדו כשטוות זו:

רע"ב – (7) מן הפרק של ארכובה – הנמכרת עם הראש: עד קף של יד – עלם רחב של כתף שקורין אספלדוין, והן שני עצמות, העלם האמלעי דהיינו מן הפרק של ארכובה הנמכרת עם הראש עד מקום שכנגדו בגמל ניכר, והעלם העליון המחובר לגוף. והזכוע הימני כלכל הוא שנותנים לכהן, לכתוב (דברים יח) ונתן לכהן הזרוע, המיומן שבזרוע: והוא של נזיר – כלומר, וכן זרוע בשלה האמור בזויר, כך ניטלת: וכנגדו צדל צוק – האמור בשלמים נמי הו שני עצמות

גמרא – חולין דף קלג' ע"א

השוחט לכהן ולעובד כוכבים פטור מן המתנה:
 אמר רבא ברק לן רב יוסף האי כהנא דחטיף מתנתא חבובי קא מחבב מצוה או זלזולי קא מזלזל במצוה ופשטנא ליה ונתן ולא שיטול מעצמו אמר אביי מריש הוה חטיפנא מתנתא אמינא חבובי קא מחביבנא מצוה כיון דשמענא להא ונתן ולא שיטול מעצמו מיחטף לא חטיפנא מימר אמרי הבו לי וכיון דשמענא להא דתניא ויטו אחרי הבער ר' מאיר אומר בני שמואל חלקם שאלו בפיהם מימר נמי לא אמינא ואי יהבו לי שקילנא כיון דשמענא להא דתניא הצנועים מושכין את ידיהם והגרגרנים חולקים משקל נמי לא שקילנא לבר ממעלי יומא דכיפורי לאחזוקי נפשאי בכהני ולפרוס ידיה אנטיה ליה עידיניה אמר רב יוסף האי כהנא דאית ליה צורבא מרבנן בשבבותיה ודחיקא ליה מילתא ליזכי ליה מתנתא ואף על גב דלא אתי לידיה במכרי כהונה ולויה רבא ורב ספרא איקלעו לבי מר יוחנא בריה דרב חנא בר אדא ואמרי לה לבי מר יוחנא בריה דרב חנא בר ביזנא עביד להו עגלא תילתא א"ל רבא לשמעיה זכי לן מתנתא דבעינא למיכל לישנא בחדל לא זכי ליה רבא אכל ורב ספרא לא אכל אקריוה לרב ספרא בחלמא מעדה בגד ביום קרה חומץ על נתר ושר בשירים על לב דע אתא לקמיה דרב יוסף א"ל דלמא משום דעברי אשמעתא דמר אקריין הכי אמר ליה כי אמרי אנא באחר שמעא בעל כרחיה מזכי וכי אמרי אנא למאן דלא אפשר ליה הא אפשר ליה ואלא מ"ט אקריין הכי כלפי רבא ולקריין לרבא רבא נזוף הוה א"ל אביי לרב דימי ופשטיה דקרא במאי כתיב א"ל בשונה לתלמיד שאינו הגון דאמר רב יהודה אמר רב כל השונה לתלמיד שאינו הגון נופל בגיהנם שנאמר כל חושך טמון לצפוניו תאכלהו אש לא נופח ירע שריד באהלו ואין שריד אלא ת"ח שנאמר ובשרידים אשר ה' קורא

חק לישראל – פרשת שלח יום ה'

אמר רבי זירא אמר רב כל השונה לתלמיד שאינו הגון בזורק אבן למרקוליס שנאמר בצרור אבן במרגמה כן נותן לכסיל כבוד וכתוב לא נאזה לכסיל תענוג:

רש"י על הגמרא

לשונות בחרדל ואף על גב דרבא נמי כהן הוה דקיימא לן (ראש השנה דף יח) למצני עלי אתא ובצכורות (דף כז) נמי אמרינן רבא הוה מצטל תרומת חוהה לארץ צרוב ואכיל לה בימי טומאתו מיהו מנפשיה לא מני שקיל דכתיב ונתן ולא שיתול מעלמו ומימר נמי לא דעי למימר הבו לי: רב ספרא לא אכל – משום דלא מטא לידיה דשמעא: מעלה בגד ביום קרה – בגד בלוי ונרקב כמו (ישעיהו סד) וכבגד עדים צעת הקור חינו שזה כלום: וכמו חומץ על נחר – שאינו אלא מפסידו נחר הוא מין כריף אלומ"א בלע"ז: כן שר בשירים על לב רע – כן האומר דברי תורה למי שאינו יודע להבין בהן: משום דעברי אשמעתא דמר – שלא סמכתי על שמועתך שאמרת דמותר לאורבא מרבנן לקבלה אף על גב דלא אתו לידיה דכהן: כי אמרי אנא באחר – היכא דמזכי ליה כהן אחר שאינו כפוף לו אבל שמעא דבעל הבית על כרחו מזכי ליה לאדם חשוב שהוא בא בביתו של בעל הבית אי נמי אימר דאמרי אנא דיכול לזכות מתנתא לאחר אף על גב דלא אתו לידיה: דלא אפשר ליה – כלומר לאיש שהוא עני ודחוק אבל רבא אפשר ליה ולא דחיקא ליה מילתא: כיון דלא עבר רב ספרא אשמעתיה דרב יוסף – מאי טעמא אקריוה בחלמיה: כלפי רבא – כלומר על רבא שלא ידע להבין בטעמו של רב יוסף הקרוה לרב ספרא כך: נזף הוה – אני שמעתי משום דהטיח כלפי מעלה במסכת תענית (דף כד) דבעא מיטרא ללא לורך משום יקרא דאמיה דצבור מלכא ואמרינן התם לאיתחזי ליה אצוה בחלמיה וא"ל מי איכא דמיטרח קמי שמיא אשני דוכתיך אשני דוכתיא למחר אשכחיה לפורייה דמרשם בסמיני שנועדו מלאכי חבלה להורגו כלילה ולי נראה נזף משום האי מעשה: ירע שריד באהלו – למי

דדק לן – מנסה אותנו אם נדע להשיב ורבא כהן היה: דחטיף מתנתא – מתנוקות שנושאין אותם לכהנים: מי אמרינן חבובי קא מחבב המלוה – ויפה הוא עושה: ונתן – לכהן ולא שיתול הכהן מעלמו: מימר אמרי הבו לי – הייתי שואלו צפה מלא שהייתי סבור שהוא חיבוב מלוה: חלקם שאלו צפיהם – דמגני להו קרא לבני שמואל ויטו אחרי הבצע אמר רבי מאיר שלא היה עבירת גזל בידם אלא חלק לוויה כגון מעשר ראשון היו שואלין צפיהם: הלנועים מושכין את ידיהם – בחילוק לחם הפנים קאמר במס' יומא בטרף בקלפי (דף לט) משמת שמעון הדדיק נשתלחה מארה בלחם הפנים: לאחזוקי נפשי צכהני – שלא ישתכח הדבר שאני כהן: ופריד וליפרוס ידיה – כיון שאינו עושה אלא שלא ישתכח שם כהן מעליו יפרוס ידיו לדוכן כל השנה ומחזיק נפשיה בצכהני: אנסיה ליה עידיניה – עתים שקבע לתלמידיו היו טורדים אותו מלישא את כפיו שהיה עוסק לתלמידיו צעת שהצבור נאספים לבית הכנסת: ודחיקא ליה מלתא – לההוא אורבא מרבנן והכהן רואה להנותו יתן לו חלק מתנותיו לקבל זרוע ולחיים מצני העיר בשביל הכהן והוא יאכלם: ואע"ג דלא אתי לידיה – דכהן יכול לזכות לו: במכרי כהונה ולויה – צכהן שהיה ניכר בעיר ורוב בני אדם אוהבים אותו ונותנין לו המתנות ובאותו כהן אמרינן דיכול לזכות מעשרותיו לאחר אף על גב דלא אתי לידיה, מכרי לשון (מלכים ב יב) איש מאת מכרו: אמר ליה רבא לשמעיה – לשמשן של צעה"ב והוא כהן וצעה"ב נותן לו מתנותיו: זכי לי מתנתא – תן לי רשות ליקח מתנותיך לאוכלם מפני שהלשון עם הלחיים ניתן לכהנים ובעיני למיכל ליטנא בחרדלא שהוא דבר חשוב וה"נ אמרינן בהשוכר את הפועלים (בבא מציעא דף פו) כדי להאכילם שלש

חק לישראל – פרשת שלח יום ה'

שירע שריד צאהלו תלמיד רע: תאכלהו חש
 לח נופח – חשו של גיהנס: כזורק חזן
 למרקולים – זו היא עצותו כלאמרינו
 במסכת ע"ז (דף מט):

זוהר – שלח דף קעה ע"ב

ותאנא, יסודא ושרשא במלכא מתעטרין פחדא. והאי הוא פתרא ופתחא
 לכל שאר פתרין. דכתיב, (תהלים קיח) פתחו לי שערי צדק, וכתיב, (תהלים קיח)
 זה השער ליי. ועל דא פתיב, וראיתם אותו וזכרתם את כל מצות יי,
 לאכללא בהאי כל שאר פתרין. ועל דא אינון סהדי סהדותא, ולא קיימי
 בדוכתייהו בגין דאיהי מצות:

ותנינו, תשמישי מצוה, נזרקין. ואי תימא, הא לולב וערבה וכו', תשמישי
 קדושה אינון, אמאי נזרקין. אלא תשמישי קדושה, בגין דרשימין בפתיבה
 דשמא קדישא:

אמר רבי יצחק, אינון חוטיין, לאחזאה היך תליין מפאן ומפאן, לר' סטרי
 עלמא, מהאי אתר. ואיהי שלטא על כלא. ברזא דלב, דאיהי לבא דכל האי
 עלמא, ולבא דעלאי, ותליא בלב עלאה. וכלא הוא בלב, דנפק מחכמה
 עלאה. אמר רבי יצחק, שעורא דהאי, (ס"א ואורכא) דהאי, אתמר באתוון
 גליפו דרבי אלעזר:

אמר רבי יהודה, אמר קודשא בריה הוא, מאן דבעי למנהו בתר דחלתו, יהו
 בתר לבא דא, ובתר עייניו דקיימין עלה. מאן אינון עייניו. כמה דאת אמר,
 (תהלים לא) עיני יי אל צדיקים אבל אתם לא תתורו אחרי לבבכם ואחרי
 עיניכם. מאי טעמא (דף קע"ז ע"א) בגין דאתם זונים אחריהם:

אמר רבי חייא, מאי טעמא הכא יציאת מצרים, דכתיב אשר הוצאתי אתכם
 מארץ מצרים. אלא, בגין דכד נפקו ממצרים, בהאי חולקא עאל. ובהאי,
 קטיל קודשא בריה הוא קטולא דמצרים. ועל דא באתריה אתדבר,
 ובאתריה אוזדער להו בדא. מאי באתריה. בגין דהאי מצוה, היא אתר
 דיליה:

תאני רבי ייסא, פתיב (מיכה ז) כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות.
 כימי, ביום מפעי ליה, דהא בחד זמנא נפקו ולא אתעכבו. אלא פאינון
 יומין עלאין, דאתברכא בהו כנסת ישראל. כה זמין קודשא בריה הוא
 לאפקא להו לישראל מן גלותא, וכדין פתיב (ישעיה יב) ואמרתם ביום
 ההוא הודו ליי קראו וגו', זמרו יי כי גאות עשה מודעת זאת בכל הארץ.
 מאי מודעת זאת. בגין דהשתא אשתמודעא זאת בעטופא דמצוה. בההוא
 זמנא אשתמודעא זאת, בכמה נמוסין דילה, דיעביד קודשא בריה הוא אתין

חק לישראל – פרשת שלח יום ה'

וְנָסִין בְּעֵלְמָא, כְּדִין כְּתִיב (זכריה יד) בַּיּוֹם הַהוּא יִהְיֶה יְיָ אֶחָד וְשְׁמוֹ אֶחָד.
כְּרוּךְ יְיָ לְעוֹלָם אָמֵן וְאָמֵן. יִמְלֹךְ יְיָ לְעוֹלָם אָמֵן וְאָמֵן::

הלכה – הרמב"ם הלכות תפילה פרק ט'

(ז) מי שאמר בתחנונים מי שריחם על קן ציפור שלא ליקח האם על הבנים או שלא לשחוט אותנו ואת בנו ביום אחד ירחם עלינו וכיוצא בענין זה משתקין אותנו מפני שמצות אלו גזרת הכתוב הן ואינן רחמים שאילו היו מפני רחמים לא היה מתיר לנו שחיטה כל עיקר וכן לא ירבה בכנויים של שם ויאמר האל הגדול הגבור והנורא והחזק והאמיץ והעיוזו שאין כח באדם להגיע בסוף שבחיו אלא אומר מה שאמר משה רבינו עליו השלום:

(ח) במנחה אומר שליח ציבור אשרי יושבי ביתך וכו' תהלה לדוד וכו' קורא הוא והעם מיושב ועומד שליח ציבור ואומר קדיש והם עומדים אחריו ועונין כדרך ומתפללין כולם בלחש ואחר כך חוזר שליח ציבור ומתפלל בקול רם כדרך שעשה בשחרית עד שישלים כל התפלה ונופלים על פניהם ומתחנן ומגביה ראשו הוא והם ומתחנן מעט מיושב כדרך שעשה בשחרית ועומד ואומר קדיש וכל העם עונין כדרך ונפטרין למעשיהם:

לע"נ

זאב וזיים בן שרה, משה דוד בן סוזנה מלכה, גד גבריאל בן סוזן, סוזנה מלכה בת שמואלה,
דניאלה פורטונה בת רחל, צדיקה בת שרה ז"ל.